

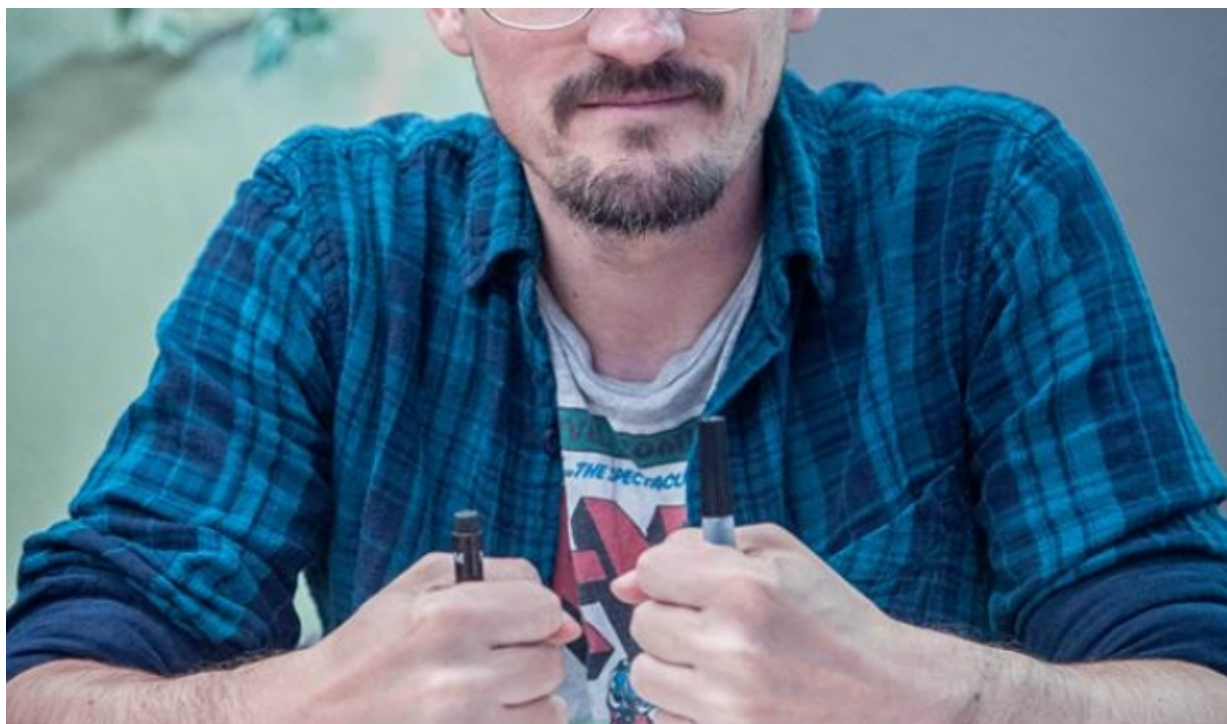
[Comunitari](#)

Àlex Santaló: "En un càncer, la família s'ho passa molt pitjor que l'afectat"

14/04/2015

Autor/a: Oriol Caño

Font:

Font:

Font:

Àlex Santaló: "En un càncer, la família s'ho passa molt pitjor que l'afectat"

14/04/2015

Autor/a: Oriol Caño

Resum:

En el seu nou llibre, "17, vivir, revivir, sobrevivir", l'Àlex Santaló explica en forma de còmic la seva experiència amb un càncer que van detectar-li als 17 anys i que es va reproduir justament 17 anys més tard, quan en tenia 34.

De què va aquest "17, vivir, revivir, sobrevivir"?

En aquest llibre he volgut explicar com vaig viure el meu dia a dia amb el càncer i fer un agraïment especial a les persones que estaven al meu voltant. En aquest tipus de malaltia la família hi juga un paper gairebé més important que el del propi malalt. Són els que gestionen les emocions i poden tenir més informació que la persona que té el tumor. Això és molt dur i probablement s'ho passen molt pitjor que l'afectat.

Què és el que t'empeny a escriure el llibre? Per què ara?

No hi va haver un motiu concret, va ser força automàtic. Em va sortir sol, com si el meu cos i la meva ment tinguessin la necessitat d'explicar-ho, i com que faig còmics des de fa molts anys vaig triar aquest format per donar-hi vida.

"Els familiars són els que gestionen les emocions i poden tenir més informació que la persona que té el tumor. Això és molt dur"

Com passa un noi de 17 anys el dia a dia d'un càncer sense enfonsar-se ni autocompadir-se?

El primer que et surt és precisament això, autocompadir-te, pensar que has fet alguna cosa malament. Però volia que el còmic il·lustrés precisament que no és productiu invertir el temps en donar-hi tantes voltes, no serveix per a res. Senzillament passa perquè passa i no hi ha més explicació.

Queda clar en el còmic que dramatitzar el càncer no és la millor solució per conviure-hi. La clau perquè un adolescent s'ho passi el millor possible és prendre-s'ho amb un punt d'ironia?

No sé si és la millor manera. És com jo m'ho prenc gairebé tot en general i a mi em va servir. Al final, quan tens càncer has d'aconseguir que els dies es facin més curts perquè el temps passi ràpid. Cal distreure's i si ho pots fer amb bon humor, segur que tot serà millor.

Actualment el càncer és una malaltia molt més habitual o, si més no, se'n coneixen molts més casos. Se sol mirar amb cert sentiment de pena els qui en tenen. Faria falta un canvi de xip en la societat per afrontar-ho?

Tampoc m'atreveixo a dir com ho hauria de tractar la societat, però des de la meva experiència he viscut situacions que no ajuden a dur el teu dia a dia. Que la gent et miri amb cara de pena al final t'afecta i encara et sents pitjor, així que si pogués canviar alguna cosa seria aquesta i conscienciaria la gent que cal tractar als afectats pel càncer d'una manera natural, sense sobreprotegir-los. Al final aquesta reacció, que és natural en la gent, no fa sentir millor qui té càncer.

"Si pogués canviar alguna cosa, conscienciaria la gent que cal tractar als afectats pel càncer d'una manera natural, sense sobreprotegir-los"

Actualment hi ha molta més informació sobre com i perquè es produeix un càncer i, tot i així, la gent segueix reaccionant d'aquesta manera...

Sí, i es produeix un efecte estrany perquè el malalt no està el 100% del seu temps pensant que té un tumor, però quan algú et mira amb pena hi tornes a donar voltes.

L'Eric Abidal, exfutbolista del Barça que també va passar per un càncer, t'ha fet el pròleg del llibre. Això és un petit premi a tots els alts i baixos que has hagut de passar?

En aquest sentit estic en un núvol amb la repercussió que està tenint el llibre i amb el fet que s'hi hagi implicat gent a qui jo admiro, com l'Abidal. Seure amb un dels teus ídols esportius, que s'interessi per la teva feina i que, a més, vulgui escriure un pròleg i arribi amb idees sobre com enfocar-lo i les comparteixi amb tu és molt maco. Si a més ell accepta la meva proposta després que li demani en Pep Guardiola, què més puc afegir? És fantàstic.

Amb 17 anys, quan et detecten el primer tumor, formaves part de l'[Agrupament Escolta i Guia K2](#), de Barcelona...

Sí. Jo en aquell moment estava a la branca de Truc (de 17 a 19 anys). Va coincidir amb uns campaments conjunts que havíem de fer amb tot l'agrupament i malauradament me'ls vaig perdre.

El meu germà petit en aquella època també anava a l'agrupament i ell sí que hi va participar. El fet de tenir els meus amics allà va ser bo per a ell, per sentir-se acompanyat en un moment complicat. Els amics que jo tenia allà em van ajudar a mi però també es van implicar per ajudar-lo a ell.

Participar en un entorn com el d'un agrupament o qualsevol altre tipus d'associació juvenil pot ajudar a dur millor tot el procés de la malaltia?

Sí, per suposat. Aquest tipus d'entorns associatius solen crear vincles forts que van més enllà de la coincidència amb gent de la teva edat o del lloc de procedència. Vius moltes experiències en comú i això genera lligams amb persones que t'acompanyen sempre sigui quina sigui la circumstància. Els amics que fas a l'agrupament sempre estan allà i més en casos com aquests.

També és cert que depenent del tractament que hakis de fer per curar el càncer és probable que hakis d'abandonar l'activitat associativa durant un temps, com va ser el meu cas, però més enllà de perdre't alguns projectes en comú, els amics que has fet en aquest entorn sempre hi són quan els necessites.

"Els amics que fas a l'agrupament sempre estan allà i més en casos com aquests"

El teu llibre pot ajudar nois i noies que estiguin passant per una experiència similar?

Més que ajudar, que pot servir, crec que el que se'n pot treure és el fet de no autocompadir-te i mantenir-te tan actiu com et permeti la malaltia. Jo vaig seguir dibuixant, llegint, escoltant música... perquè en el fons has de tenir paciència mentre dura el tractament, no hi pots fer més.

També pot ajudar les famílies dels afectats per un càncer, que vegin que serà complicat però que hi haurà moments en què podran deixar-te anar, passar-s'ho bé i distreure's, coses que són importants en tot el procés. Si tot el temps que es comparteix amb la família és un drama, es passa molt pitjor.

Quan amb 34 detectes que tens un nou càncer, quin és el primer pensament que et ve al cap?

Que no sigui com l'altra vegada. El càncer ha tornat i és un altre cop dur, però te l'agafes amb més filosofia per tota l'experiència que portes al darrera. En el fons en 17 anys la ciència avança molt i esperes que el tractament sigui més eficaç i més curt. Per sort per mi, va ser així perquè el vam detectar molt ràpid, me'l van extirpar i en una setmana estava bé.

En cap cas vaig fer-ne un drama. Sí que vaig pensar que tenia molta mala sort perquè em tornava a tocar, però vaig racionalitzar-ho i ho vaig assumir aviat. En el fons és el millor que podia fer.

"El que es pot treure del llibre és el fet de no autocompadir-te i mantenir-te tan actiu com et permeti la malaltia"

De tota l'experiència amb el càncer, n'has tret més pors o ets més fort anímicament?

Més pors segur que no. Procuo que el meu dia a dia sigui normal i viure tranquil. Obsessionar-se i estar alerta cada dia per si tornés a passar no tindria sentit. Si mai es repeteix, espero que tot sigui tan ràpid com en la segona ocasió que me'l van detectar i poca cosa més.

Més informació al [web de l'Àlex Santaló](#).

Etiquetes: [Sant Jordi solidari](#), [sant jordi](#), [llibres socials](#), [còmic](#), [educació en el lleure](#), [família](#), [infància i joventut i família](#), [salut](#), [càncer](#), [Llengua i literatura](#), [salut i discapacitat](#)

URL d'origen: <https://xarxanet.org/comunitari/noticies/alex-santalo-en-un-cancer-la-familia-s-ho-passa-molt-pitjor-que-l-afectat>